

Бвета София? Не. Това беше невъзможно. И... сънувала го била. Не лъжеше ли, хитрата ромейка? Но от къде можеше да знае за кипарисовите гори... И отново същият суеверен трепет го разтърси. Нима наистина го обичаше? Не. Лъжа! Лъжа! А кой знае...

- Защо не отговарям, Иваница? Питам те, дали искаш утре да отидем на пантомимата в Пандохейона. Ще бъде в чест на венецианските търговци, които пристигнаха завчера. Но за какво мислиш?

Иваница се изчерви и не отговори. Сбогуваха се пред вратата на Влахерна.

Князът се отдели от главния вход и направи къса разходка из градината на двореца. При един мраморен водоскок той срещна една едра, черноока девойка. За миг погледите им се кръстосаха. Девойката се усмихна и наведе глава - като че очакваше князът да я заговори. Но той отмина без да се извърне нито веднъж.

Същата вечер, когато Иваница седеше тъжен и замислен пред самотното огнище на сдраната си стая, някой тихо почука на вратата. Момчето се сепна. Всеки път, когато почукаха на стаята, сърцето му забиваше радостно и тревожно едновременно. Сякаш винаги се надяваше да се случи нещо ново и неочидано, което да сложи край на тежкото му очакване.

Телохранителят му съббще, че го викат при василевска.

Бледен и развълнуван се яви князът пред могъщия император. Исак Ангел бе седнал пред една маса от позлатено дърво. Срецу него заемаше място брат му - севастократор Алексей. Пиеха вино. Усмихваха се.

Какво ли искат от мене? - се попита Иваница изтръпнал.

- Драги княже - започна бавно Исак Ангел, като се спираше на всяка своя дума - ти знаеш съвсем добре... но защо не седнеш? Ето - този стол. Ще пиеш и една чаша, нали? Така. Сега какво щях да кажа? Да. Ти знаеш много добре положението си при нас. Ня-